

БЕГЕМОТ

Scott Westerfeld
ВЕНЕМОТН
Copyright © Scott Westerfeld, 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

БЕГЕМОТ
Copyright © 2014 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Скот Уестърфийлд
Превод: © 2014 Александър Драганов
Редактор: Мартина Попова
Илюстрации: © Кийт Томпсън
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 000 2
www.artline-comics.net
facebook.com/studioartline
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-95-1

БЕГЕМОТ

СКОТ ЧЕСТЪРФИЛД

Илюстрирано от Кит Томпсън

Артлайн Студиос
София, 2014

На Жустин
Девет години и седемнайсет романа. Засега.

ЕДНО

– Ангари, сър! – каза Алек и вдигна мечта си.

Дерин, която също бе извадила оръжие, се загледа в стойката на Алек. Краката му бяха изкривени както трябва, а лявата му ръка стърчеше като дръжка на чайник. Екипировката на фехтовач го правеше да изглежда като ходеща шуба. Изглеждаше нелепо, макар да бе насочил мечта си към нея.

– Трябва ли да застана в *тази* поза? – попита тя.

– Ако искаш да си истински фехтовач, да.

– По-скоро ако искам да съм истински идиот – промърмори Дерин и за пореден път съжали, че първият ѝ урок не е на някое не толкова публично място. Няколко души от екипажа зяпаха, заедно с две любопитни шесткраки хрътки, които иначе душеха за течове от водород. Боцманът, господин Ригби, обаче бе забранил битките с мечове в кораба.

Тя въздъхна, повдигна сабята си и се помъчи да наподоби стойката на Алек. Поне денят бе хубав. Въздушният кораб бе подминал италианския полуостров миналата нощ и сега морето се бе ширнало под тях. Слънчевата светлина караше повърхността му да блести така, сякаш по нея са пръснати диаманти. Над тях кръжаха чайки, оставили се на хладния океански бриз.

Но най-хубавото от всичко бе това, че нямаше офицери, които да напомнят на Дерин, че е на пост. Предполагаше се, че недалеч от тях дебнат два немски бойни кораба. Дерин тряб-

ваше да следи за сигнали от флотския курсант Нюкърк, който висеше от едно Хъксли на около 600 метра над тях.

Тя обаче не си губеше времето. Само преди два дни капитан Хобс ѝ бе наредил да държи Алек под око, да научи колкото се може повече за него. Тайната заръка на капитана със сигурност бе по-важна от обичайните ѝ задължения.

Може би бе глупаво от страна на офицерите да възприемат Алек и хората му като врагове, но това поне беше извинение за Дерин да прекарва повече време с него.

– Не изглеждам ли като глупак? – попита тя Алек.

– Точно така изглеждате, господин Шарп.

– Да знаеш, че същото важи и за теб! Не знам обаче как наричат глупаците на машинистки.

– *Dummkopf* – каза той, – но аз не изглеждам като такъв, тъй като стойката ми е правилна.

Той свали сабята си и я приближи, след което намести краиниците ѝ все едно е манекен на витрина.

– Отпусни повече тежест върху задния си крак – каза той, като раздалечи краката ѝ – така ще имаш по-голяма опора, когато решиш да атакуваш.

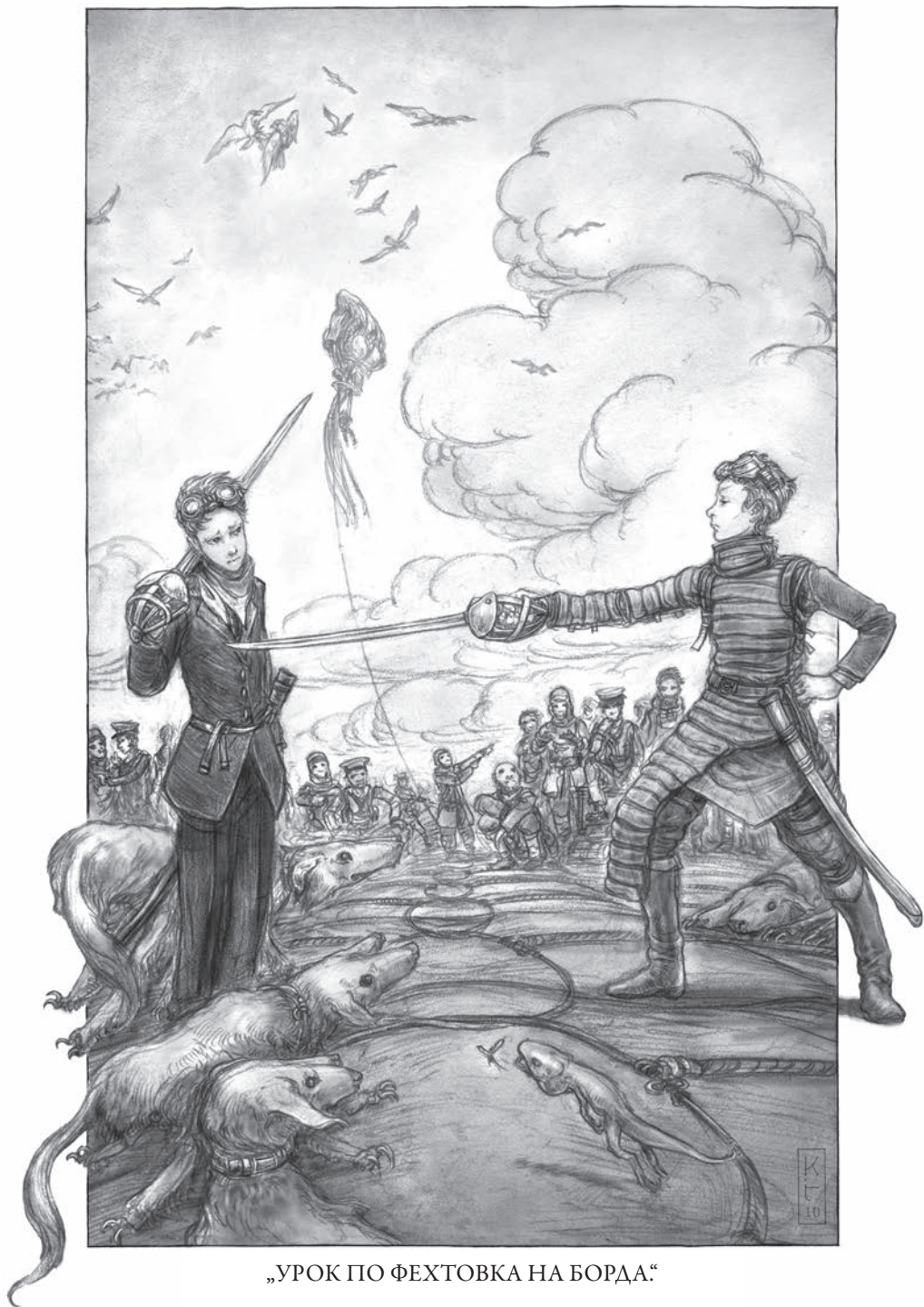
Алек бе плътно зад нея, докато наместваше ръката, в която тя държеше меча си. Не бе предполагала, че фехтовката е толкова задушевна.

Той сложи ръце на кръста ѝ, от което я полазиха тръпки. Ако дланите му се придвижеха по-нависоко, той щеше да разкрие тайната, която дрехите ѝ криеха.

– Винаги стой с едното рамо напред срещу опонента ти – каза той, докато внимателно я завърташе, – така гърдите ти са най-малката възможна цел за острието му.

– Най-малката... – въздъхна Дерин. Изглеждаше, че тайната ѝ е в безопасност.

Алек отстъпи назад и отново зае бойна стойка. Върховете на остриетата им почти се докосваха. Дерин си пое дълбоко въздух. Битката най-сетне щеше да започне.

„УРОК ПО ФЕХТОВКА НА БОРДА.“

Алек обаче не помръдна. Изминаха няколко дълги секунди. Новите двигатели на кораба вибрираха под краката им, а по небето бавно се влачеха облаци.

– Няма ли да се бием? – попита най-накрая Дерин – Или ще си играем на *вълчи поглед* до смърт?

– Преди да кръстоса сабя с противник, фехтовачът трябва да овладее правилната стойка. Но не бери грижа... – усмихна се подигравателно Алек – няма да останем тук повече от час. Това все пак е едва първият ти урок.

– Какво? – попита Дерин – Цял час ли ще стоя неподвижна?

Мускулите ѝ вече се бунтуваха. Можеше да види как моряците сподавят смеха си. Една от хрътките приближи, за да подуши ботуша ѝ.

– Това е нищо – обясни Алек, – когато аз започнах обучението си при граф Волгер, той дори не ми позволи да хвана меч!

– Това звучи като много тъп начин на обучение.

– Тялото ти трябва да научи правилната стойка. В противен случай усвояваш лоши навици.

– Според мен, това да стоиш *неподвижен* по време на битка е лош навик! – изсумтя Дерин – И след като само ще си стоим, защо си навлякъл екипировката си?

Алек не отвърна и само присви очи. Сабята му стоеше неподвижна във въздуха. Дерин видя как нейната потръпва и стисна зъби.

Естествено, че досадният *принц* Алек ще е научен да се фехтува по правилния начин. Доколкото можеше да прецени, целият му живот бе минал сред учители. На борда сега имаше само двама от тях – граф Волгер, който го учеше на фехтовка, и Ото Клоп, който му преподаваше механика, но тя можеше да се обзаложил, че в замъка на Хабсбургите е имало още поне дузина, които са му пълнели главата с глупости – древни езици, добри обноски и машинитски суеверия. Предвид всичко това, не бе изненадващо, че според него да стоиш неподвижно като закачалка е полезно.

Дерин обаче нямаше да се предаде пред някакъв нахален аристократ.

Затова остана загледана в него без да мърда. Минутите минаваха мъчително бавно, а тялото ѝ се схвана. Мускулите започнаха да я болят. По-лоша от това обаче бе скуката в ума ѝ, която породила гняв и раздражение. От бученето на машинистките двигатели почувства главата си като кошер.

Но най-трудно бе да отвърне на погледа на Алек. Тъмнозелените му очи не изпуснаха нейните, неумолими и неподвижни като острието на меча му. Сега, след като знаеше тайните му, можеше да види тъгата зад тях, удържаните само от гордостта съзвизии, причинени от смъртта на родителите му, бягството от дома и ужасните фамилни интриги, предизвикали тази чудовищна война. И понякога, когато се състезаваха за това кой ще се изкачи по напречните въжета най-бързо, на Дерин почти ѝ се искаше да го остави да спечели.

Разбира се, тя никога не можеше да изрече тези неща, не ѝ докато се правеше на момче. А Алек никога нямаше да отвърне на погледа ѝ, ако знаеше, че е момиче.

– Алек... – започна тя.

– Умори ли се вече? – подразни я той. Подигравателната му усмивка прогони всички сантиментални мисли от главата ѝ.

– Гледай си работата – отвърна тя. – Просто се чудех какво ще правите вие, Машинистите, след като стигнем Константинопол?

За миг мечът на Алек потръпна.

– Граф Волгер ще измисли нещо. Предполагам, че ще напуснем града при първа възможност. Германците никога няма да се сетят да ме търсят в границите на Османската империя.

Дерин се загледа в хоризонта пред нея. „Левиатан“ щеше да стигне Константинопол утре при зори, а тя бе срещнала Алек едва преди шест дни. Нима раздялата им предстоеше толкова скоро?

– Не че тук е кой знае колко лошо – отвърна Алек. – Войната изглежда много по-далеч, отколкото в Швейцария. Не мога обаче да остана във въздуха за постоянно.

– Не – отвърна Дерин. – Предполагам, че не можеш.

Тя съсредоточи поглед върху върховете на мечовете. Капитанът може и да не знаеше чий син е Алек, но и слепец щеше да види, че момчето е австриец. Бе въпрос на време Австро-Унгария да обяви война на Великобритания.

Ако това станеше, капитанът никога нямаше да остави Машинистите да напуснат.

Не бе честно да възприемат Алек като враг. Та той на два пъти бе спасил кораба им. Веднъж от ледена смърт, когато им бе дал храна, и втори път, когато им услужи с двигателите и така позволи на всички да избягат от германците.

Германците. Те все още бяха по петите на Алек. Искаха да довършат това, което бяха започнали с атентата срещу родителите му. Той имаше нужда от *някой*, който да е на негова страна...

А Дерин трябваше да признае, че след последните няколко дни, прекарани заедно, тя нямаше нищо против да играе ролята на този *някой*.

Нещо в небето помръдна и привлече вниманието ѝ. Дерин сваля меча си.

– Ха! – извика Алек – Измори се, а?

– Нюкърк – отвърна тя, мъчейки се да разбере какво се опитва да ѝ каже момчето. Сигналните флагове отново минаха през буквите и съобщението бавно се появи в ума ѝ.

– Следи от пушек на две места на около 60 километра – каза тя и посегна към свирката на врата си. – Това са немските кораби!

Улови се, че се усмихва докато надува свирката. Константинопол все пак щеше да почака.

Воят на алармата се разпространи бързо, предаван от хрътка на хрътка. Скоро целият кораб се изпълни с писъците на зверчетата. Екипажът се събра по гърба на „Левиатан“. Въздушните оръжия бяха заредени, флашетните прилепи – нахранени. Хрътките се събраха по напречните въжета, за да проверят дали по кожата на летящия кораб няма течове.

Дерин и Алек дръпнаха повода на Хъкслито и издърпаха Нюкърк по-близо до кораба.

– Ще го оставим на височина от триста метра – каза Дерин, докато гледаше маркерите по въжето. – Късметлия. Ще може да види цялата битка оттам!

– Няма да е голяма битка – отвърна Алек. – Какво може да направи един въздушен кораб на два бронирани?

– Предполагам, че ще останем неподвижни около час. За да не усвоим лоши навици.

Алек вдигна очи към небето.

– Говоря сериозно, Дилан. „Левиатан“ няма сериозни оръжия. Как ще се бием с тях?

– Един звяр, дишащ водород, може да нанесе големи щети. Имаме и още няколко въздушни бомби, да не говорим за прилепите... Думите заглъхнаха в устата на Дерин.

– Ние?

– Моля?

– Не каза ли „Как ще се бием с тях“? Все едно си един от нас!

– Да, така казах – погледна към ботушите си Алек. – Аз и хората ми *служим* на борда на този кораб, все пак. Заедно с вас, безбожните Дарвинисти.

Дерин се усмихна отново, докато наместваше кабела на Хъкслито.

– Ще спомена това на капитана следващия път, когато той попита дали не си машинистки шпионин.

– Колко мило от твоя страна – отвърна Алек, след което вдигна поглед, за да срещне очите ѝ, – но въпросът е сериозен. Офицерите ви ще ни се доверят ли в битка?

– Защо не? Вие спасихте кораба и ни дадохте двигателите на вашия Буреход.

– Да, но ако не бях толкова щедър, все още щяхме да си стоим на глетчера с вас. Или, по-вероятно, в някой немски затвор. Не е само приятелски жест.

Дерин се намръщи. Може би нещата *бяха* все пак една идея

по-сложни. Алек и хората му се бяха съюзили с „Левиатан“ едва преди няколко дни, а вече им предстоеше битка.

– Обеща да ни помогнеш да стигнем земите на Османската империя – каза меко тя. – Не да се биеш с останалите Машинисти.

– Така ще си мислят и офицерите ти – кимна Алек.

– Какво мислиш обаче *ти*?

– Ще следваме заповедите ви – той посочи с пръст към носа.
– Виждаш ли? Клоп и Хофман вече са се захванали за работа.

Това беше самата истина. Двигателите от двете страни на главата на огромния звяр бучаха по-силно и изхвърляха стълбове пушек към небесата. Самото присъствие на машинистките двигатели върху дарвинисткия кораб обаче бе напомняне за странния съюз, в който „Левиатан“ бе влязъл. Сравнени с малките британски двигатели, които корабът бе конструиран да носи, те изглеждаха и звучаха като товарни влакове.

– Може би това е шансът да се докажеш – каза Дерин. – Иди и помогни на хората си. Ще ни трябва скорост, ако искаме да настигнем бронираните кораби преди падането на нощта.

Тя го потупа по рамото.

– Гледай обаче да не се оставиш да те убият.

– Ще пробвам да оцелея – усмихна се Алек, след което ѝ отдаде чест. – Късмет, господин Шарп.

Той се обърна и се затича по гърба на кораба.

Докато го гледаше, Дерин се замисли върху абсурдния план на офицерите. „Левиатан“ влизаше в битка с нови и неизпитани двигатели и разчиташе на мъже, които трябваше да са от другата страна на барикадата.

Капитанът обаче нямаше никакъв избор. Можеше или да се довери на Машинистите, или да се рее безпомощно по вятъра. А Алек и хората му трябваше или да им помогнат, или да изгубят единствените си съюзници.

Май никой нямаше голям избор.

Дерин въздъхна, чудейки се за това как войната бе станала толкова объркана.

ДВЕ

Докато тичаше към двигателите, Алек се чудеше дали е казал на Ципан цялата истина.

Не бе редно да участва в това нападение. Алек и хората му се бяха изправяли срещу германци и дори срещу свои сънародници австрийци по време на бягството им към Швейцария. Но случващото се сега бе различно. Бойните кораби не търсеха него.

Според граф Волгер, който бе преслушал безжичните комуникации на двата кораба, те бяха хванати в капана на Средиземно море от началото на войната. Великобритания контролираше Гибралтар и Суецкия канал и за тях нямаше начин, по който да се върнат в Германия. Бяха изкарали последната седмица сами.

Алек знаеше какво е да си преследван и въвлечен в битка, започната от някой друг. И въпреки това се готвеше да помогне на Дарвинистите да изпратят два кораба, пълни с живи хора, на дъното на морето.

Огромният звяр под него се завъртя, а филизите, които покриваха двете му страни, се размърдаха като трева, разлюляна от силен вятър. Изкуствено създадени птици хвъркнаха около Алек. Някои от тях вече бяха впрегнати и носеха оръжия.

Това бе още една разлика. Този път Алек се биеше на страната на едно от тези създания. От малък го бяха учили, че те са извращения в очите на Господа, но след четири дни, прека-

рани на въздушния кораб, техните писъци и крякания вече му се струваха нормални. Изкуствените същества дори можеха да се нарекат красиви, ако не броеше отвратителните флашетни прилепи.

Дали не се превръщаше в Дарвинист?

Когато стигна гръбнака над отсека за двигателите, Алек се спусна по напречните въжета от лявата страна на „Левиатан“. Корабът се бе наклонил и морето бе точно под него. Въжетата бяха станали хлъзгави от соления въздух и той се напрегна, за да не падне, докато се питаше на ум на чия страна е всъщност. Докато стигне отсека на двигателите, бе плувнал в пот и съжаляваше, че бе навлякъл униформата си на фехтовач.

Ото Клоп стоеше зад контролния пулт. Униформата му на страж от Хабсбургската империя бе станала на парцали след шестте седмици бягство от дома. Зад него стоеше господин Хърст, главният инженер на „Левиатан“, който наблюдаваше бучащата машина с неприязън в погледа. Алек трябваше да признае, че въртящите се бутала и пламтящи свещи изглеждат странно върху живата плът на въздушния звяр, подобно на зъбни козела по крилата на пеперуда.

– Господин Клоп – извика Алек в опит да надвика шума от двигателите, – върви ли?

Старецът вдигна очи от контролите.

– Като се има предвид скоростта, да. Имаш ли представа какво всъщност се случва?

Ото Клоп, разбира се, не говореше английски. Дори вестонсният гуцер да му бе донесъл новините от повърхността, той нямаше да разбере защо корабът сменя курса си. Бе видял само цветовите сигнали, дошли от мостика и даващи заповед, която той трябваше да изпълни.

– Забелязахме два немски бойни кораба. – Алек направи пауза. Отново бе казал „ние“ – Корабът тръгна да ги преследва.

Клоп се намръщи и се замисли за миг над новините, след което сви рамене.

– Е, германците не бяха особено мили с нас напоследък. Но също така е истина, млади ми господарю, че по всяко време можем да повредим някое лостче от машината.

Алек погледна към въртящите се зъбни колела. Построените наново двигатели все още даваха много дефекти, които изскачаха неочаквано и по всяко време. Екипажът никога нямаше да разбере дали повредата е била нарочна или не.

Сега обаче не бе времето да предават новите си съюзници.

Макар Алек да говореше, че е спасил въздушния кораб, всъщност „Левиатан“ бе измъкнал него. Планът на баща му бе Алек да се крие по време на цялата война в Швейцарските Алпи и да се появи в края ѝ, за да разкрие, че е наследник на престола на Австро-Унгарската империя. Катастрофата на въздушния кораб го бе спасила от дълги години треперене в снега. Бе длъжник на Дарвинистите за това, че го бяха отгървали от тази участ, а и за доверието, което бяха оказали на хората му, приемайки техните двигатели на своя кораб.

– Да се надяваме, че това няма да се случи, Ото.

– Както кажете, сър.

– Нещо не е наред ли? – попита господин Хърст.

– Напротив – превключи Алек на английски, – господин Клоп каза, че всичко върви както трябва. Доколкото знам, граф Волгер е при двигателя от дясната страна на кораба. Да остана ли тук, за да превеждам?

Главният инженер подаде на Алек чифт летателни очила, за да пазят очите му от вятъра и искрите на двигателя.

– Ако не ви е проблем, да. Не бихме искали да стане някое... недоразумение по средата на битката.

– Разбира се, че не – Алек си сложи очилата и се замисли дали господин Хърст не бе забелязал колебанието на Клоп. Като главен инженер на въздушния кораб, Хърст бе от малцината Дарвинисти, които разбират от техника. Винаги бе гледал на работата на Клоп с възхищение, макар да говореха на различен език. Нямаше смисъл да предизвикват подозренията му точно сега.

Алек се надяваше тази битка да приключи бързо и да стигнат Константинопол без закъснение.

Когато нощта се спусна, на хоризонта се появиха два тъмни силуета.

– Малкият не е нищо особено – каза Клоп, докато сваляше бинокъла си. Алек го взе и погледна през него. Малкият брониран кораб вече бе повреден. Едното от оръдията му бе почерняло от пожар, а зад него се виждаше дияр от масло, която изглеждаше като черна дъга на фона на залязващото слънце.

– Вече са били в битка, така ли? – попита той господин Хърст.

– Да. Флотът ги преследва из цялото Средиземноморие. Чукнали са ги няколко пъти отдалеч, но те всеки път успяват да се изплъзнат.

Мъжът се усмихна.

– Не и този път, обаче.

– Определено не могат да ни надбягат – отбеляза Алек. „Левиатан“ бе скъсил дистанция от шейсет километра за няколко часа.

– Не могат и да се бият с нас – каза господин Хърст. – Твърде сме нависоко, за да ни уцелят. Всичко, което трябва да направим, е да ги забавим. Флотът ще довърши останалото.

От гръбнака над тях се чу тътен. Ято от черни фигурки полетя пред кораба.

– Пуснаха флашетните прилепи – каза Алек на Клоп.

– Що за прилепи са това?

– Ядат шипове – бе всичко, което Алек успя да каже. Побиха го тръпки.

Ятото започна да се разпръсква и образува черен облак във въздуха. От кабината блеснаха прожектори. Когато слънцето залезе, прилепите се скупчиха по стълбовете светлина като молци.

„Левиатан“ бе изгубил много зверове при скоростните си

битки, но корабът бавно се възстановяваше. Прилепите вече се множаха, подобно на гора, възстановяваща се след дълъг ловен сезон. Дарвинистите наричаха този кораб „екосистема“.

Имаше нещо забележително в тъмните рояци, които се рееха на светлината на прожекторите в далечината. Те се скупчиха около малкия боен кораб, готови да отприщят своя смъртоносен дъжд от шипове. По-голямата част от екипажа щеше да е в безопасност под бронирания кораб, но мъжете около по-малките оръдия щяха да бъдат разкъсани на парчета.

– Защо започваме с прилепите? – обърна се Алек към Хърст – Техните шипове няма да пробият бронята.

– Не, но ще направят сигналните им флагове и устройствата за безжична връзка на нищо. Ако попречим на двата кораба да комуникират помежду си, е по-малко вероятно те да се разделят и да отплават в различни посоки.

Алек преведе това на Клоп, който посочи към далечината.

– По-големият идва насам.

Алек отново погледна през бинокъла. Отне му секунда, докато намери силуета на по-големия кораб на смрачаващия се хоризонт. Успя да прочете името на корпуса – „Гьобен“. Този кораб изглеждаше много по-страховит от другия. Имаше три огромни оръдия и катапулти за жиролети, а по килватера личаха ред механични ръце, предвидени за битка с кракени.

На задната палуба на кораба имаше нещо странно – висока кула, увита с метални съоръжения, които напомняха на дужина безжични предаватели, закачени един върху друг.

– Какво е това нещо отзад? – попита Алек.

Клоп взе бинокъла и погледна през него. Той бе работил с германците години наред и обикновено имаше готови отговори по военните въпроси. Този път обаче се намръщи, а гласът му издаде колебание:

– Не съм сигурен. Напомня ми на една играчка, която видях навремето...

Клоп стисна бинокъла по-силно.

– Изстрелват жиролет!

Една малка фигурка бе изхвърлена във въздуха от катапултите. Тя се изстреля право към прилепите, а двигателите ѝ заръмжаха.

– Какво ли планира? – попита Клоп.

Алек гледаше намръщен. Жиролетите бяха много крехки машини, които с мъка издържаха тежестта на собствения си пилот. Бяха конструирани за разузнаване, а не за битка. Малката машинка обаче летеше към облака прилепи, а двете ѝ перки се въртяха бясно.

Когато приближи пърхашото ято, жиролетът внезапно блесна в мрака. От предната му част блъвнаха огнени езици и небето светна в яркочервено.

Алек си спомни нещо, което Дилан му бе казал за прилепите – че те се боят до смърт от червената светлина.

Огнените езици минаха право през рояка и го пръснаха във всички посоки. След брoени секунди облакът бе изчезнал, като черно глухарче, духнато от вятъра.

Жиролетът се опита да се отдалечи, но попадна на вълна бягащи прилепи. Алек видя падащите остриета, които проблясваха на светлините от прожекторите. Жиролетът започна да трепери във въздуха. Перките му се счупиха и паднаха, а остатъкът от енергията им изкриви деликатната техника.

Алек видя как летящата машина пада от небето и изчезва с малко бяло плисане на водата, когато докосва тъмната повърхност на океана. Запита се дали нещастният пилот е оцелял след шиповете, за да усети ледената вода.

Прожекторите на „Левиатан“ продължаваха да шарят в небето, но прилепите бяха твърде уплашени, за да подновят атаката. Малките пърхаци фигурки вече се връщаха към въздушния кораб.

– Изглежда, че германците са се научили на нови трикове – промълви Клоп, докато сваляше бинокъла си.

– Както винаги – успя да каже Алек, загледан във водните кръгове, образувани от падането на жиролета.

– Нови заповеди – каза Хърст и посочи към сигналния пач. Той бе посинял, което означаваше, че трябва да забавят двигателя. Клоп намести контролите и погледна въпросително към Алек.

– Отказваме ли се от нападението? – попита момчето на английски.

– Не, разбира се – отвърна господин Хърст, – просто сменяме курса. Засега ще забравим за „Бреслоу“ и ще нападнем големия кораб. За да сме сигурни, че други жиролетчета няма да пускат бенгалски огън в небето.

Алек се заслуша за миг в бумтенето на кораба. Двигателят в дясната част на палубата продължаваше да ехти и така позволи на „Левиатан“ да завие бавно към „Гьобен“. Битката още не бе свършила. Още хора щяха да умрат тази нощ.

Той погледна към въртящите се колела на двигателя. Клоп можеше да ги повреди по безброй фини начини. Алек трябваше да каже една дума, за да прекрати тази битка. Той обаче бе обещал на Дилан, че ще се бие честно.

След като се бе отказал от скривалището, Бурехода и златото си, изглеждаше абсурдно да предаде точно сега Дарвинистките си съюзници.

Знаеше, че граф Волгер ще се съгласи с него. Като престолонаследник на трона на Австро-Унгария той бе длъжен да оцелее. А това щеше да е трудно, ако вдигнеше бунт.

– Какво следва? – попита той Хърст.

Главният инженер взе бинокъла от Клоп.

– Няма да губим повече време, за да късаме сигналните им флагове, това е ясно. Вероятно ще ги почнем направо с бомбите. Жиролетите не могат да спрат това.

– Ще ги бомбардираме – преведе Алек на Клоп, – а те са беззащитни.

Старецът кимна и намести контролите. Сигналният пач отново почервеня. „Левиатан“ поемаше по новия курс.